

[Lilli Gyldenkilde]

Jeg synes, det er vigtigt og rigtigt, at vi kommer videre med denne sag. Vi har fra SF's side arbejdet med forslag af forskellig art vedrørende ATP, og den ene gang efter den anden er vi blevet mødt med det synspunkt fra henholdsvis arbejdsministeren og Socialdemokratiet, at enten var det, vi foreslog, ikke nok, eller også var det for meget.

Men jeg kan forstå, at samtlige ordførere – og det skal ingen have utak for – har været inde på, at vi nu bør gennemdrøfte denne sag ordentligt, og at der bør komme et forslag. Vi ligger jo også inde med bilag fra Arbejdsmarkedsudvalget, hvoraf det fremgår, at der arbejdes med spørgsmålet. Det er kun min erfaring med hensyn til tempoet i arbejdet med disse sager herinde, der gør, at jeg har tilladt mig at fremsætte dette lille forslag, for det er jo kun et lille forslag til en ændring. Jeg kunne ikke ud fra arbejdsministerens indlæg blive helt klar over, om man nu også kunne være sikker på, at der kom et forslag om dette her. Det ville i hvert fald vistnok ikke ske i denne samling – muligvis i næste, og lad os så se!

Jeg så da gerne, hvis jeg har misforstået det, at arbejdsministeren kom herop og gav udtryk for, at der nu kom et forslag, som løste det problem, jeg har peget på, i forbindelse med de øvrige problemer, der skal løses. Jeg kan ikke se rettere, end at løsningen af nogle af de problemer, som jeg har set på et bilag underskrevet af ATP-folkene, bliver langt dyrere end den smule, jeg her foreslår. For det, jeg foreslår, er jo bare, at man skal have lov til at følge det princip, som egentlig lå til grund for ordningen, nemlig at den efterladte skal have lov til at vælge den højeste af de to pensioner, som to ægtefæller har indbetalt til – mange et helt liv – for sandheden er jo, at man ikke kan få dem begge to, og at den enes pension går i den store kasse. Det er for mit vedkommende i orden, for det er jo en kollektiv fond og en solidarisk metode, man har brugt til at opbygge ordningen med, men det føles altså ikke retfærdigt, at efterladte skal sidde og se på, at ikke nok med, at deres eget ATP-bidrag bortfalder; også det halve af den afdødes bortfalder. Så føler de med rette, at det kun er en smule, der bliver udbetalt til dem til sidst, og det er altså penge, de selv har indbetalt.

I disse tider, hvor vi taler så meget om arbejdsmarkedspensioner – og nogle af ordnin-

gerne er gode, og nogle af dem er forfærdelige, ja nærmest katastrofale – er det altså lidt vigtigt, at Folketinget tager sig det på at få lagt nogle ordentlige retningslinier, vi kan arbejde videre med, på disse områder, for Folketinget kommer jo til – jeg vil ikke sige at fejle op, men i hvert fald lave yderligere lovgivning på dette område, når hele overenskomstsituationen er forbi, for så vil der være nogle grupper tilbage, der skal fejles op om – som det hedder på nudansk – og derunder kommer vi til at diskutere dette spørgsmål. Det kan godt være vi ikke får det gjort, men vi kommer i hvert fald til at diskutere det, for vi kan da ikke leve med, at der findes ordninger, som for det første er sådan, at folk ikke kan finde ud af dem, og for det andet er så urimelige, at det råber til himlen.

Når jeg rejser denne lille sag, er det for at vise, at denne helt lysende klare urimelighed i loven er der flere tilfælde af i den lovgivning, og hvis vi kører videre efter det mønster, får vi forkvaklet alt, hvad der hedder arbejdsmarkedspensionsordninger her i landet, og det kan vel ikke være meningen. Det var det ene, jeg ville sige.

Det andet, der vedrører det, vi senere skal i gang med på arbejdsmarkedspensionsområdet, er, at ingen vel heller kan forlange, at Folketinget ikke skal befatte sig med de ordninger og eventuelt lave følgelovgivning på noget af det, for det kan vel ikke passe, at det alene er arbejdsmarkedets parter, som skal bestemme, når det gælder pensionspolitikken her i landet. Der var engang noget, der hed »intet over og intet under Folketinget« – jeg håber, det holder endnu.

Jeg ser frem til, at vi kan arbejde videre i udvalget med dette forslag og meget gerne begynde at arbejde med de spørgsmål, som allerede nu findes i bilag vedrørende ATP-ordningen og de forestående ændringer. Og jeg håber, vi kan nå et resultat, inden vi tager hjem, for det, jeg hører, er – når min første umiddelbare skuffelse har lagt sig over, at Socialdemokratiet heller ikke ville være med denne her gang, for så havde der jo været et flertal for det – at man måske undervejs kunne overtale dem til at være med til at gennemføre denne ændring, medmindre vi får den store ændring, som nu er stillet os i udsigt.

Jeg skal slutte med at sige tak til dem, der har sagt, at de var positive, og tak til dem, der har sagt, at de var lidt sympatisk indstillet, og også